

D&DILEMA

Kristy Boyce

D&DILEMA

Kristy Boyce

**ZELENÝ
KOCŮR**

Z anglického originálu *Kristy Boyce: Dating and Dragons* preložila Monika Krajčiová.

Translation © 2026 by Monika Krajčiová
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. *No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).*

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2024 by Kristy Boyce
Cover art © 2024 by Liz Parkes

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 93101 Šamorín,
Morušová 1951/1, Slovensko
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk
Webová stránka: zelenykocur.sk

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-92-5
EAN 9788069010925

Mená, postavy, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami, či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autorky. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Informácie o vedľajších právach získate od vydavateľa.

**MOJEJ NAJLEPŠEJ PRIATEĽKE MAGGIE.
ĎAKUJEM, ŽE SI MA UŽ OD DETSTVA
POVZBUDZOVALA K PÍSANIU.**

Kapitola 1

Dúfala som, že v rámci príprav na dnešný deň som si v hlave prehrala každú mysliteľnú situáciu, s akou by som sa mohla v novej škole stretnúť, ale na toto som asi nemala dost fantázie. Nie, nešla som do školy nahá ani som nemeškala na písomku, na ktorú som sa vôbec neučila... iba ma viezla moja až príliš akčná starká, ktorá sa ma pri príležitosti nástupu do tretieho ročníka v novej strednej škole snažila donútiť, aby som sa s ňou odfotila na parkovisku.

„Veď nie je začiatok školského roka,“ snažila som sa z toho už asi tretíkrát vyvliecť.

„Ale je to tvoj začiatok v tejto škole, Quinn,“ nedala sa odbiť. Obomi rukami pevne zovrela volant a nosom sa skoro prilepila o čelné sklo. „Čo tam po tom, že je február. Môžem tu zaparkovať?“ spýtala sa a ukázala na voľné miesto.

Vyzrela som z okna. „Nie, to je vyhradené pre maturantov.“
„Veď aj ja mám maturitu!“

Otočila som sa dozadu. „Andrew, nechceš mi trochu pomôcť?“

Môj pätnásťročný brat len mykol plecóm a ani pritom neráčil odtrhnúť oči od telefónu.

Super, iniciatívny a užitočný ako vždy. Pozrela som sa priamo na starkú. „Parkovisko sa už zaplňa. Naozaj to takto stačí, ďalej pôjdeme sami. Odfotíme sa inokedy alebo si spravíme selfičko v aute.“ Prípadne by som mohla vynaložiť mimoriadne úsilie na to, aby nás už starká do školy nevozila. Schytila som batoh, nech je jasné, že som pripravená ísť.

„Žiadne také. Konečne sa môžem s vnúčatami vídať každý deň, takže si pekne vynahradím stratený čas. Chcem fotku z prvého dňa v škole.“

Zamračene si upravila hodvábnu oranžovú šatku. Vyzeralo to skôr ako jej prvý deň v škole, keďže sa na túto desaťminútovú jazdu nahodila pomaly ako na ples. Ale ona si vždy potrpela na eleganciu. Typické „babičkovské šaty“, to nebolo nič pre ňu, jej šatníku dominovali farebné blúzky a ľanové nohavice, ktoré zakaždým doplnila niektorou zo svojich kvetinových šatiek. Výborne by sa hodila na nejakú jachtu, a nie sem, do tohto ohijského zapadákov, v ktorom pútala až príliš veľkú pozornosť.

Už som naozaj nevedela, ako tomu uniknúť. Horúčkovo som sa poobzerala, kto by nás mohol vidieť. Do školy sa stále valili davy študentov, takže bolo vylúčené urobiť to bez svedkov. Chcela som, aby ma dnes odviezli naši, ale tí sa potrebovali na svojich autách dostať do novej práce. Len pred týždňom sme sa presťahovali do Laurelburgu, aby sme boli k staršej bližšie. „Bude nadšením bez seba!“ robila na mňa mama psie oči. „Veď vieš, aká je šťastná, že vás má tak blízko!“

To áno, šťastná teda bola. Na moje zdesenie však zastavila pri skupinke chalanov okolo luxusného červeného auta. Ak sa dalo veriť ich školským bundám, boli to športovci. Prikrčila som sa na sedadle ako had, pripravený zaliezt' do diery.

Starká zrolovala okienko a zamávala na nich. „Nazdar, chlapani, dúfam, že tu nič nevyvádzate. Vy ste ale fešáci!“

Zaúpela som a zahanbene zavrela oči. Moja starká nemá problém hocikomu sa prihovoriť. Za sebou som začula otvorenie a tresnutie dverí. Cez plece som zazrela, ako sa Andrew kľučkovaním pomedzi autá snaží dostať do školy, skôr než sa starká spamätá. Zradca! Ako som mohla dopustiť, aby ma môj mladší brat takto dobehol?

„Odfotíte nás?“ spýtala sa ich a ja som sa zosunula ešte hlbšie do sedadla.

Počula som nejaké poznámky a potom výbuch smiechu. Starká dupla na plyn. „Grobiani. Nestrácaj s nimi čas.“

„Tak toho sa báť nemusíš,“ povedala som jej.

Starká mi spoľahlivo dláždila cestu k tomu, aby som si tu nenašla žiadnych nových priateľov. Ako keby som potrebovala jej pomoc. Nikdy som nebola ktovieako populárna, ale v starej škole som aspoň mala, aj keď len na chvíľu, dobrých priateľov, s ktorými bolo všetko príjemné a bezproblémové... kým sa naša partia nerozpadla. S hlbokým nádychom som si pripomenula, že takto je to najlepšie. Toto som chcela. Nechýba mi stará škola, ani úzkosť, ktorú som z nej mala, ten strach, že na niekoho z nich narazím na školských chodbách.

Ďalej pomaly brázdila parkovisko, zatiaľ čo ja som zrakom pristála na skupinke piatich študentov zaujatých rozhovorom. Nevieť prečo, ale pripadali mi ako moja krvná skupina. Teda, za tých správnych okolností. Možno nazbieram odvahu a po-

zdravím ich. Tej Indke sa hojdajú na ušiach žiarivo zelené náušnice v tvare d20? Až mi poskočilo srdce nádejou.

Nanešťastie si ich všimla aj starká.

„Vyzerajú milo. Nieкто z nich nás určite odfotí.“ Tentoraz otvorila okienko na mojej strane a nahla sa cezo mňa. „Ahoj, mládež! Odfotili by ste nás?“

Na rozdiel od tej prvej skupinky, ktorá sa len zasmiala a starkú kompletne odignorovala, decká v tejto zastali a otočili sa k autu. Vymenili si zmätené pohľady, ale jeden z chlapcov k nám podišiel. Žalúdok mi urobil kotrmelec. Musí byť až taký zlatý? Ale že fakt strašne. Do čela mu padala štica svetlohnedých vlasov, modré oči mu ladili s hrubou bundou a líca mal vyštípané zimou. Kým sa usmial na starkú, zrakom sa na chvíľu zastavil na mne. „Jasné. V aute?“

„V aute nie, samozrejme! Chceme mať za chrbtom školu!“ Na mieste zastavila, zapla výstražné svetlá a bolo jej jedno, že tým zablokovala prejazd. Potom ma kývnutím vyhnala von. Donútila som sa vstať, napriek chladnému februárovému vzduchu celá spotená.

„A kde je Andrew?“ zhíkla.

„Pred chvíľou zdrhol do školy,“ prezradila som jej neochotne.

„Chlapčisko jedno,“ zamrmlala si. „Tak si urobím fotku aspoň so svojím oblúbeným vnúčaťom.“

Fotograf sa zasmial a ja som celá očervenela. Ostatní so záujmom podišli trochu bližšie, aby mohli ten výjav sledovať. Na moju veľkú radosť sa ukázalo, že Indka mala naozaj náušnice v tvare hernej kocky. Predpokladala som, že by ich nenosila, keby sama nehrala. Musím zistiť, či s ňou nemám nejaké predmety... za predpokladu, že táto divná situácia mi nezničila všetky šance na potenciálne priateľstvo. Vedľa nej stál Ind

s rukami vo vreckách a s blaženým výrazom na tvári, rovnako vysoký ako ona, a ešte niekto ďalší, koho som pod hrubou páperkou a dúhovou štrikovanou čapicou nedokázala určiť. A potom ten chalan – viete, ten, ktorý vždy pôsobí, že je v pohode, aj keď má v treskúcej zime na sebe len sandále a kapsáče. Dlhé vlasy mu v cope padali na chrbát a pohľad upieral kamsi do diaľky.

Starká podala fotografovi telefón. S farebnou šnúrkou, ktorú na ňom mala, aby ho nestratila. „Taká som rada, že som tu našla slušného chlapca. Tak sa mi zdá, že poniektorí sú pekní chmuľovia.“ A pohodila hlavou k druhej skupinke.

„To nie je žiadne tajomstvo.“ Očami prebehol ku mne. „Ty sem chodíš?“

„No, áno,“ zamumlala som.

Začal si ma celú premeriavať, ako keby mi neveril alebo sa snažil vybaviť si ma. „Aha, dobre. Tak môžeme.“ Namieril na nás telefón a ukázal nám, aby sme sa k sebe prisunuli bližšie. Rozpačito som sa na seba pozrela. Zvyčajne sa obliekam celkom výstredne – mám kopolu dlhých vzorovaných sukni, skrátenej svetrov a korálikových náhrdelníkov, ktoré k sebe podľa mňa skvele pasujú, nie však v prípade, keď mám hornú polovicu tela zabalenú do fialovej prešívanej bundy. Starká ma chytila okolo pása a ja som sa vystrela.

„Povedzte ,chlpaté uhorky‘!“ vyzval nás fotograf.

Napriek tomu, že som sa cítila mizerne, ma to pobavilo. Párkrát nás odfoťil, a dokonca si dal záležať, aby sme mali na výber z fotiek na výšku aj na šírku.

Starká si ich spokojne začala prezerat'. „Tá je rozkošná! Ďakujem, chlapče.“ A postrčila ma k nemu. „Moja vnučka je tu nová. Dáš mi na ňu pozor? Je trochu nervózna.“

Nočná mora sa nie a nie skončiť. Kým som však stihla zareagovať alebo použiť Andrewov trik a zmiznúť ako gáfor v ústrety slobode, starká sa začala zaujímať o zvyšok skupiny, ktorý postával obďaleč.

„Nie je ti zima?“ spýtala sa. „Kde máš topánky?“

Fotograf vyčaril úsmev a trochu cúvol chrbtom k skupinke. „Pamiatka na prvý deň, čo?“

„Snažila som sa jej to vyhovoriť.“

„Ale sú lepšie ako moje. Ja sa na fotke zo štvrtej triedy strašne ksichtím. Mama ju má na chladničke, aby sa na nej mohla smiať.“

Uškrnula som sa. „Keby som to skúsila ja, starká by ma sem zajtra ráno znovu nahnala a donútila odfotiť sa ešte raz.“

„Podľa mňa sú dobré, netreba na nich nič meniť.“

Pozreli sme si do očí a mne sa v tej chvíli v bruchu rozleteli motýle. Snaží sa so mnou takto nenápadne flirtovať? Alebo som až príliš domýšľavá a len chváli svoje fotografické oko?

„Už by sme mali ísť dovnútra,“ ozval sa niekto zo skupinky, zjavne v snahe uniknúť starkej z pazúrov.

Fotograf sa zaknísal na päťách. „Nemáš náhodou prvú hodinu francúzštinu?“

Pokrútila som hlavou. „Matiku.“

„Fúha, tak to veľa šťastia hneď takto zrána. Potom si ťa nájdem, nemôžem predsa sklamať tvoju starkú.“

A obdaril ma úsmevom, z ktorého mi poskočilo srdce. Starká možno nakoniec urobila dobre, keď sa tu zastavila.

Schmatla som batoh a rýchlo ju na rozlúčku pobozkala na zvráskavené a studené líce. Môj prvý deň v škole napokon možno nebude až taký hrozný.

Fotografa som na žiadnej svojej hodine nezahliadla (a naozaj som sa veľmi pozorne dívala). Na chémii som však zazrela toho chalana s copom a na angličtine tú osobu v páperke, keďže som sa však s nimi na parkovisku nerozprávala, pripadalo mi nevhodné prihovoriť sa im, ako keby sme boli starí známi. Namiesto toho som sa potichučky premiestňovala z hodiny na hodinu a tvárila sa, že všetkému rozumiem, hoci učivo vôbec nenadväzovalo na to, čo sme preberali v starej škole.

Ďalších pár dní prebehlo nevzrušivo, ale zato osamelo. Laurelburská stredná škola nebola veľká – mala len okolo tisíc študentov, ale stačilo to na to, aby sa v nej dalo stratiť v dave. Chýbalo mi, že nemôžem chodiť na hodiny s Paige a ostatnými priateľmi, potom im po škole písať a cez víkend sa s nimi vídať. Chýbali mi ľudia, ktorí ma poznali natoľko, že im nebolo treba nič vysvetľovať – lebo ma chápali.

Takých priateľov však už nemám, a nielen preto, lebo sme sa presťahovali. Naopak, to bolo priam vyslobodenie po mesiacoch trápenia v starej škole. Byť nová je ťažké, oveľa horšie je však byť vyvrhľom. Tu aspoň môžem chodiť po chodbách bez strachu, že naďabím na svojich bývalých priateľov a budem musieť znášať ich šepkanie a úškrny.

Na konci tretieho dňa som sa však už veľmi túžila s niekým spriatelíť. Zastala som pred nástenkou s rôznymi letákmi. To by mohlo vyjsť – nájsť si krúžok, kde budem medzi svojimi. Žiadny ma však nezaujal. Sklamane som si čítala pozvánky do šachového, robotického, divadelného a farmárskeho krúžku, z ktorých ani jeden mi nemal čo ponúknuť.

„Poľnohospodárstvo? To fakt?“

Otočila som sa k babe s náušnicami v tvare d20, ktorá sa za mnou usmievala. Vlnité čierne vlasy jej padali až na plecia, nos jej zdobil malý strieborný krúžok, v ušiach mala náušnice a na sebe batikované tričko a voľné kapsáčové rifle. Mala prirodzený šmrnc.

Nedokázala som zakryť radosť. Bola som šťastná, že vidím známu tvár, hoci sme sa ešte spolu nerozprávali. „To ťažko,“ odpovedala som jej. „Raz som dostala od rodičov na Vianoce kvet, o ktorý sa vôbec nebolo treba starať, a aj tak mi skapal.“

Zasmiala sa. „Chápem. Ja som Kashvi.“

„Quinn. Som tu nová... ak ti to už nie je dávno jasné.“

„Pamätám si to z fotenia s tvojou starkou.“ Ukázala na nástenku. „A čo ťa teda baví?“

Mám kopu záujmov – čítam mangu, trochu kreslím, vyrábam korálikové náramky a bižutériu –, ale v posledných rokoch je mojou najväčšou láskou hranie D&D, ktoré mi nedokázali zhnusiť ani zradní členovia mojej bývalej hernej skupiny. Viem, že nepatrí k najpopulárnejším spôsobom trávenia voľného času, takže to o sebe nerozhlasujem, kade chodím, ale Kashvi má náušnice v tvare kocky, a to musí niečo znamenať. Rozhodla som sa to risknúť.

„V starej škole som často hrávala D&D.“

Celá sa rozžiarila. „To nie je možné!“ vykrikla. „S mojou dvojičkou to hrávame od základky.“

„Už v prvý deň som si všimla tvoje náušnice, tak som si myslela,“ pripustila som.

„Naozaj? Mala som pocit, že vtedy ťa zaujímalo len to, ako sa stať neviditeľnou.“

„Ver mi, že keby som tam mala portál do inej dimenzie, okamžite by som sa do nej preniesla.“

Zasmiala sa. „Milujem hrať ako čarodejníca. Stále mi chýba tá elfská z poslednej kampane.“

Nadšene som prikývla. „Presne. Moja prvá postava bola elfská paladínka. Vtedy sme to ešte nevedeli poriadne hrať a do rolí sme sa až tak neponárali, ale aj tak ju zbožňujem.“

Skúmavo si ma premerala. „A teda...“ zaváhala. „Hráš s nejakou skupinou?“

Až sa mi brucho skrútilo od bolesti. „Už žiadnu skupinu nemám.“

Zrejme vycítila, že je za tým viac, ale nechala to tak. „No... tá moja hľadá niekoho do hry, tak si to pokojne príď omrknúť. Bolo by super mať v kampani ďalšie dievča.“

Od radosti som až poskočila, ale potom sa mi podarilo nahodiť nezaujatý výraz. „Fakt? To by bolo skvelé!“

Vystrela ku mne ruku. „Nič ti nesľubujem. Berme to ako skúšku.“

„Jasné, v pohode.“

Chápem to. Vzťahy v skupine hráčov D&D sú rovnako dôležité ako tvorba postavy alebo kampaň samotná. Snáď ešte dôležitejšie. Je ťažké nájsť skupinu, ktorá spolu dobre vychádza a má medzi sebou chémiu – nová hráčka by mohla zničiť všetku jej energiu. Samozrejme, možné je aj to, že sa oni nebudú páčiť mne, ale neviem si predstaviť, že by som odmietla takú príležitosť nájsť si nových priateľov. Najmä, ak by bol medzi hráčmi aj ten zlatý fotograf.

„Napíšem ti podrobnosti, dobre?“ potvrdila, keď sme si vymenili čísla.

„Jasné. Ďakujem krásne!“

Vybrala sa na odchod, ale potom sa ku mne otočila. „Ešte sa veľmi neteš. Sme náročná skupina – väčšina to s nami dlho nevydrží.“

Keďže som sa nechcela dať zastrašiť, zatvárala som sa pohodovo, ale vnútri ma striaslo. Väčšina to s nimi nevydrží? Čo sa za tým varovaním skrýva?

Kapitola 2

Na druhý deň nás s Andrewom odviezol do školy otec, keďže musel stihnúť poradu v novej práci.

„Pekný deň!“ zavolať cez okienko spolujazdca až príliš bodro na také studené a tmavé ráno a vzápätí odfičal. Keďže sa škola začínala tak nepríjemne skoro, boli sme tu ešte pred svitaním. Andrew sa rozbehol preč, sotva sa ocitol na chodníku. Nevieť kam, škola bola úplne prázdna, ale ako ho poznám, určite už mal kopy kamošov, ktorí naňho vnútri čakali, alebo obľúbeného učiteľa, s ktorým si išiel pokecať.

Ja som sa s rukami vo vreckách šuchtala k dverám a v hlave si premietala, čo ma dnes čaká. Zase iba tiché premiestňovanie z triedy do triedy a predstieranie, že mi vyhovuje s nikým sa na hodinách nebaviť, hoci v skutočnosti sa len bojím niečo povedať.

Kútikom oka som zazrela ďalšiu osamelú postavu. Keď som si uvedomila, kto to je, brucho mi urobilo salto – môj fotograf.

Chcela som ho pozdraviť, ale ústa ako keby mi zrazu zlepila obrovská lyžica arašidového masla. Nechcela som sa strápnit tým, že by zo mňa vyliezlo niečo hlúpe. Na druhej strane bol jedným z mála, s ktorými som sa v škole rozprávala. Nabrala som odvalu a zakývala mu.

„Ahoj...“

Pozrel sa na mňa a vybral sa ku mne. „Starká nepotrebuje ďalšie fotky?“

Skrúšene som sa usmiala. „Našťastie nedokumentuje každý deň. Len prvý.“

„Ak si si nevšimla, je február. Od začiatku školského roka to má ďaleko.“

„Ver mi, viem. Prísť v polovici roka do novej školy nie je pre slabé povahy. Ale pondelok bol prvý deň, kedy ma vôbec mohla odviezť do školy, keďže doteraz sme bývali strašne ďaleko. Aspoň že ma nenútila držať tabuľku s kriedou napísaným obľúbeným predmetom a vysnívaným povolaním.“

Jeho smiech mi prebehol po celom tele ako elektrina. Bol nádherný, plný, svietili mu pri ňom oči a nadhadzovalo plecيا.

„Tak to ma zaujalo. Aký je tvoj obľúbený predmet?“

„Práve teraz asi spánková výchova. Vlastne by som z nej mohla hneď aj maturovať.“

„Takže nie si ranné vtáča. Chápem.“

„Daj mi pár minút, určite zaspím postojačky.“

„Mám chuť ťa tu nechať, len aby som si to overil. To by bol iný talent!“ Potiahol si popruh na batohu. „Čo sa ešte píše na tie tabuľky? Napríklad obľúbená farba?“

„Zelená,“ vyletelo zo mňa okamžite a ukázala som na svoje nohy – jediná časť tela, ktorá mi trčala spod bundy. Mala som na sebe ďalšiu zo svojich vzdušných výstredných sukní (ob-

lečenú cez legíny, aby som nezamrzla), tentoraz zo zeleného kašmíru, ktorý sa mi hodil k náušniciam so zelenými kamienkami.

Súhlasne prikývol. „Aj moja. Oblíbené jedlo?“

„Všetko, kde je cukor.“

„Fíha, dve správne odpovede. Cukor je môj kamoš. Mimochodom, poznám miesto, kde robia skvelé lievance. Je tajné, ale možno ti ho prezradím.“

„V tom prípade som rada, že sme sa stretli.“

Z toho krátkeho rozhovoru som sa celá rozochvela. Viem, že asi predbieham, ale zdá sa mi, že toto nie je chalan na krátke rozhovory.

Prišli sme spolu až k dverám, ale ešte sme zastali pod strieškou. Už sa nazbieralo pár ďalších študentov, mali sme však takých dvadsať minút čas a parkovisko stále zívalo prázdnotou.

Oprel sa o drsnú tehlovú stenu. „Stále neviem tú najdôležitejšiu informáciu na tabuľke. Ako sa voláš?“

„Quinn Nortonová.“

„Teší ma, Quinn. Ja som Logan Weber.“

Stretli sa nám pohľady a normálne som zalapala po dychu. Musela som si pripomenúť, že okrem mena a možno tak štyroch základných vecí o ňom vlastne nič neviem. Možno je takýto priateľský ku každému. Ktovie, či tu nečaká na svoju vážnu známosť, ktorú potom vezme za ruku, aby mohli spoločne vojsť do školy – lebo sa milujú ako kone. Napriek tomu som mala pocit, že sa niečo stalo. Preskočila nejaká iskrička, ktorá ma nabila tak, ako to lievance ani zdravý spánok nikdy nedokázali.

„Teraz máš matiku, že?“ spýtal sa.

Prekvapene som zažmurkala nad tým, že si spomenul na takú nepodstatnú informáciu z nášho posledného rozhovoru. Ďalšie plus preňho.

„Áno. Nešťastný spôsob, ako začať ráno.“

Súcitne sa na mňa pozrel. „Ja som si vybral radšej geometriu, aby som nemusel mať pána Winchestera. Je nemilosrdný.“

„Ďalšia nevýhoda, keď je človek nový. Nevie, komu sa má vyhnúť.“

S pohľadom upretým na vchodové dvere sa zakolísal na päťkách. „Pokojne sa ma opýtaj – rád ti poradím. Ale už musím ísť za pani Andrewsovou. Chce prebrať môj referát z dejepisu. Snád' sa ešte uvidíme, či?“

„Jasné, určite.“

Odkráčal a ja som s ľahkosťou a nádejou sledovala jeho vzdalujúci sa chrbát. Budem musieť vyobjímať otca, že sa ráno tak skoro ponáhlal na poradu.